

Arrest

nr. 105 475 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. VALKENBORG en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 november 2012.

1.3. Op 23 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 januari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Miana Dih, in het district Khushi in de provincie Logar. U bent een sjiietische moslim en Dari-sprekend. U bent meerderjarig en niet gehuwd. U verloor uw moeder op erg jonge leeftijd, Pashtoe was haar moedertaal. Vervolgens huwde uw vader een tweede keer en zo kreeg u er twee stiefzussen en een stiefbroer bij. De relatie met uw stiefmoeder was heel slecht en u verbleef dan ook meestal in het huis van de buren. U was tien jaar oud toen de buren beslisten om naar Iran te gaan, gezien de meesten van hun familie en verwanten er woonden. U wilde met de buren mee naar Iran. Uw vader had aanvankelijk bezwaren maar uw buurman overtuigde hem om u te laten meegaan. In Iran verbleef u altijd binnen uw pleeggezin en u heeft ook nu nog contact met hen. Met uw familie in Afghanistan heeft u sinds uw vertrek geen enkel contact onderhouden en ook via derden heeft u geen nieuws van uw familie of van de situatie in uw dorp. In Iran heeft uw pleegfamilie verblijfsdocumenten die qua duur steeds verlengd kunnen worden. Ook u had aanvankelijk zo'n document, maar dan heeft u voor uw werk Teheran verlaten en toen u bij terugkeer probeerde uw verblijfskaart te verlengen, werd dit geweigerd. U leefde vervolgens ongeveer vier jaar zonder documenten. De condities voor Afghanen in Iran zijn niet goed, zo werd u niet correct betaald en moest u de politie verscheidene keren omkopen nadat u was tegengehouden. Na een poging u te deporteren naar Afghanistan, wat u wist te omzeilen door smeergeld te betalen, besloot u zelf Iran te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar reisde u van Iran naar Turkije en vervolgens van Griekenland naar Hongarije waar u als de zoon van ene F.(...) M.(...), een man die u onderweg had leren kennen, asiel aanvraagde. U was niet op de hoogte van de asielaanvraag. De man, die met twee minderjarige dochters reisde, dacht dat door u "als zoon" voor te stellen een terugleiding naar Griekenland, kon worden vermeden, maar dit gebeurde toch. U verliet Iran ongeveer twee jaar geleden en was heel lang onderweg. U verbleef ondermeer één jaar in Griekenland. In België diende u een asielaanvraag in op 18 juli 2012. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u in eenzelfde situatie terecht te komen. U vreest er niet in uw onderhoud te kunnen voorzien. Tevens weet u niet of er nog familie aanwezig is in uw regio van herkomst en weet u niet hoe u alleen in Afghanistan zou moeten overleven. U wijst tevens op de slechte veiligheidssituatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U brengt immers geen elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging, persoonlijk en daadwerkelijk op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U heeft als tienjarige Afghanistan verlaten omdat u het niet kon vinden met uw stiefmoeder, die u niet goed behandelde en uitschold (gehoorverslag CGVS p. 2, p.5). Echter, deze feiten behoren volledig tot de familiale sfeer en houden geen verband met de vijf hierboven opgesomde criteria. Alsook zijn de aangebrachte redenen voor uw vertrek uit Afghanistan onvoldoende zwaarwichtig. In concreto heeft u het énkél over beledigende taal die door uw stiefmoeder tegen u werd gesproken (gehoorverslag CGVS p. 2). Er zijn dan ook geen redenen voorhanden waarom u niet naar uw familie zou kunnen terugkeren, nu u volwassen bent, om te proberen een nieuwe band op te bouwen. U zegt dat u geen enkel contact met hen heeft onderhouden, omdat u dat niet wilde, en evenmin heeft uw vader contact met u gezocht. Echter, in uw verklaringen zijn er geen aanwijzingen dat u op ernstige familiale problemen zou stuiten, indien u in eerste instantie weer contact zou opnemen met uw vader (gehoorverslag CGVS p.5 en p.7).

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bijzonder weinig elementen kan aanbrengen over uw regio van herkomst, zijnde het district Khoshi in de provincie Logar. U wijt dit aan het gegeven dat u er als tienjarige vertrokken bent (gehoorverslag CGVS p.5-6 en p.8). U noemt naast uw dorp enkel nog Bala Deh en Payan Deh als buurdorpen (gehoorverslag CGVS p.6) en herkent de naam van één plaats, namelijk Arat. U nog drie andere buurdorpen genoemd (gehoorverslag CGVS p.8), herkent u deze niet (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U kan correct de afstand

inschatten van uw dorp tot het districtscentrum, en kent de naam van de provinciehoofdstad, alsook iets over de algemene omgeving en over de aanwezigheid van taliban in uw regio. Zonder uw regio van herkomst in twijfel te trekken meent het CGVS toch dat er in uw geval kan worden vanuit gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in de provincie Logar - een regio waarmee u duidelijk niet echt nog een intense band heeft - kunt vermijden, door u in de (hoofd)stad Kaboel te vestigen.

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

Eenzijds, maakt u niet aannemelijk dat u niet kan teruggeven op een familienetwerk in Afghanistan, zoals bovenstaand aangetoond en dat u niet minstens een poging kan ondernemen om na te gaan wat uw reële kansen zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Het feit dat u tien jaar geen contact zou hebben onderhouden met uw familie, is onvoldoende verschonend. Bovendien kunnen er toch vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaring dat uw pleegouders geen contact hadden met uw vader, omdat u - toen nog een kind - dat niet wenste. Het lijkt toch niet meer dan normaal dat uw pleegouders, zij het misschien sporadisch, aan uw vader iets zouden hebben laten weten over zijn oudste zoon, temeer daar u aangeeft dat u geen problemen had met uw vader, wel met dienst tweede echtgenote (gehoorverslag CGVS p.5).

Anderzijds, dient ook opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Verder dient ook te worden vastgesteld dat u in Iran jarenlang gewerkt heeft in een fabriek die constructiematerialen vervaardigde voor de bouwsector, alsook in een garage, zodat kan worden geconcludeerd dat u over specifieke vaardigheden beschikt die u ook in Afghanistan van dienst kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p.4). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Afghanistan, met name Kaboel, in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw identiteit, reisweg en/of vluchtrelaas te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk de materiële motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing geenszins deugdelijk en ruimschoots onvoldoende zijn om de weigeringsbeslissing te rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat hij Afghanistan diende te verlaten op 10-jarige leeftijd en dat hij niets heeft om naar terug te keren. Hij heeft geen enkele informatie over zijn familie, hij weet zelfs niet of zijn vader nog in leven is en een gezinshereniging is totaal niet aan de orde en is niet vanzelfsprekend zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen laat uitschijnen, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten minimaliseert waar deze stipuleert dat verzoeker op eenvoudige basis contact met zijn familie zou kunnen opnemen en dat hij bovendien niet kan aantonen dat er een gevaar is bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat de situatie in Afghanistan verre van leefbaar is en voert aan dat er voor een niet-geschoolde analfabeet zonder enige mogelijkheid tot huisvesting en onderdak maar één uitweg is: hij dient ofwel de kant van de Amerikanen ofwel de kant van de taliban te kiezen om vervolgens de wapens ter hand te nemen. Bewijs van zijn stelling kan verzoeker niet leveren daar dergelijke situaties volgens verzoeker niet bewezen kunnen worden.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht opmerkt dat er in Kabul geen problemen zouden zijn om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Hij betoogt dat de situatie in Afghanistan er niet op verbeterd is, dat de commissaris-generaal zich blijkbaar niet kan verplaatsen in de gewoontes, gebruiken en praktijken in zijn thuisland en dat zijn vrees om de wapens ter hand te moeten nemen wel degelijk gegrond is en niet gebaseerd is op vage vermoedens. Verzoeker stelt met zekerheid te weten dat er niets is om naar terug te keren en dat een eventuele uitlevering zijn leven in gevaar zal brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn verklaring omtrent het contact met zijn vader en stelt hij dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij op dat ogenblik nog maar een kind van 10 jaar was. Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feiten minimaliseert waar meermaals wordt gestipuleerd dat hij simpelweg de banden met zijn familie moet herstellen en dat het leven in Kabul toch niet zo erg is zoals blijkt uit de analyse van Cedoca. Verzoeker herhaalt nogmaals dat men hierbij vergeet dat hij geen enkele band heeft met zijn land van herkomst.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhaalt verzoeker dat hij bij een terugkeer gedoemd is om de wapens ter hand te nemen, dat hij geen opleiding heeft genoten in Afghanistan, dat hij analfabeet is en dat hij niemand heeft om op terug te vallen. De statistieken waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt zijn volgens verzoeker totaal niet aan de orde aangezien dit verschilt van situatie tot situatie.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde feiten, namelijk dat hij als tienjarige Afghanistan heeft verlaten omdat hij het niet kon

vinden met zijn stiefmoeder, die hem niet goed behandelde en hem uitschold, volledig behoren tot de familiale sfeer en geen verband houden met de criteria opgenomen in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de door hem aangebrachte redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn zodat er geen redenen voorhanden zijn waarom hij niet naar zijn familie zou kunnen terugkeren nu hij volwassen is om te proberen een nieuwe band op te bouwen, temeer in zijn verklaringen geen aanwijzingen zijn dat hij op ernstige familiale problemen zou stuiten indien hij in eerste instantie weer contact zou opnemen met zijn vader, (ii) er in zijn geval kan worden vanuit gegaan dat hij een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in de provincie Logar – een regio waarmee hij duidelijk niet echt nog een intense band heeft – kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) hij geen enkel document neerlegt dat toelaat zijn identiteit, reisweg en/of vluchtrelaas te controleren.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 januari 2013 (CG nr. 1217610), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

2.5.2. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing behoren de door verzoeker aangehaalde feiten, namelijk dat hij als tienjarige Afghanistan heeft verlaten omdat hij het niet kon vinden met zijn stiefmoeder, die hem niet goed behandelde en hem uitschold, volledig tot de familiale sfeer en houden deze geen verband met hoger aangehaalde criteria zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Deze vaststelling wordt door verzoeker op zich niet betwist.

Bovendien zijn de door hem aangebrachte redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan onvoldoende zwaarwichtig zodat er naar het oordeel van de Raad geen redenen voorhanden zijn waarom verzoeker niet kan of zou proberen om een nieuwe band met zijn familie, in het bijzonder zijn vader, op te bouwen nu hij volwassen is. Dit klemmt des te meer daar zijn verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat hij op ernstige familiale problemen zou stuiten indien hij in eerste instantie weer contact zou opnemen met zijn

vader. Verzoeker betoogt dat hij niets heeft om naar terug te keren, dat hij geen enkele informatie heeft over zijn familie en dat hij zelfs niet weet of zijn vader nog in leven is. Verzoeker toont niet aan dat hij ook maar enige poging heeft ondernomen om informatie over zijn vader te bekomen zodat hij met zijn betoog blijft steken in het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband en het uiten van blote beweringen. Zelfs al zou verzoeker er niet in slagen opnieuw een band te smeden met zijn familie dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker een volwassen man is. Hij brengt geen overtuigende elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst Afghanistan omwille van een gronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De stelling als zou er voor een niet-geschoolde analfabeet als hijzelf, zonder enige mogelijkheid tot huisvesting en onderdak maar één uitweg zijn: ofwel de kant van de Amerikanen ofwel de kant van de taliban kiezen om vervolgens de wapens ter hand te nemen, berust op ongefundeerde vermoedens en speculaties van zijnentwege. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in zijn jeugd zijn vader hielp om hun gronden te bewerken en dat hij in Iran in een ijzerfabriek en in een garage werkte (administratief dossier, stuk 4, p. 4-6). Gelet op deze werkervaring, maakt verzoeker niet in het minst aannemelijk dat voor hem slechts de twee door hem aangehaalde mogelijkheden zouden openstaan en dat hij in Afghanistan niet op een andere wijze in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien.

2.5.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker echter niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat ervan kan worden vanuit gegaan dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Logar – zijn beweerde regio van herkomst waarmee hij duidelijk niet echt nog een intense band heeft – kan vermijden door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met de loutere stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht opmerkt dat er in Kabul geen problemen zouden zijn om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen en dat de situatie in Afghanistan er niet op verbeterd is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt verder geen argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in Iran jarenlang gewerkt heeft in een fabriek die constructiematerialen vervaardigde voor de bouwsector, alsook in een garage, zodat kan worden geconcludeerd dat hij over specifieke vaardigheden beschikt die hem ook in Afghanistan van dienst kunnen zijn. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS